

Sygnatura akt IV Ka 462/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2022 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodnicząca:	1. SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
1. Sędziowie:	1. SR del. do SO Sebastian Kowalski 2. SO Adriana Skorupska
1. Protokolant:	1. Ewa Ślemp

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniach 5 lipca i 17 listopada 2022 r.

6. sprawy A. C.

7. syna S. i J. z domu W.

8. urodzonego (...) w B.

9. oskarżonego z art. 190 a § 1 kk i art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 190 § 1 kk, art. 245 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

10. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

12. z dnia 4 stycznia 2022 r. sygnatura akt VI K 20/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie I jego części dyspozytywnej ustala, iż zdarzenie z 10 czerwca 2020r miało miejsce w D. na łuku drogi (...) za miejscowością S.;

2. w punkcie III jego części dyspozytywnej w ramach czynu opisanego w punkcie 3 części wstępnej tego wyroku, uznaje oskarżonego A. C. za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2020r. w rejonie O. woj. (...) zniszczył poprzez przecięcie oponę o wartości 750 złotych w samochodzie marki H. (...) należącym do E. M., czym działał na jej szkodę, tj. czynu z art. 288§1k.k. i za to na podstawie art. 288§1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawiania wolności, uchylając jednocześnie orzeczenie o karze łącznej z punktu IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz związane z tym rozstrzygnięcia z punktów V, VI, VII;

3. na podstawie art. 85§ 1 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone w punkcie I, II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz z punktu I.2 niniejszego wyroku i wymierza karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 69§ 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70§1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu A. C. wykonanie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, na mocy art. 73§1 k.k. oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

5. na podstawie art. 41a§1 i 4 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. C. zakaz kontaktowania się z V. C. oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów przez okres 4 (czterech) lat;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, ustalając wysokość opłaty w sprawie za obie instancje na kwotę 180 złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 462/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 4 stycznia 2022 r. sygnatura akt VI K 20/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo			

prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. C.	Skazanie wyrokiem – nakazem karnym wydanym przez O. S. w B. w Czechach 26 października 2011r. uległo zatarciu w dniu 9 listopada 2013r. (z końcem	Informacje z Krajsky Soud V Brne wraz z kopią postanowienia o darowaniu skazanemu kary ((...)) wraz z	k. 366 – 370v i k.373 - 380

		obowiązania zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju), ponieważ postanowieniem Prezydenta Republiki Czeskiej objęte zostało amnestią, tj. darowano skazanemu karę pozbawienia wolności	tłumaczeniem na język polski	
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		Oskarżony figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego jako osoba karana przez O. S. B. w Czechach na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności	Informacja Krajowego Rejestru Karnego	k.400
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Informacje Krajowy Soud v Brne (Sądu	Informacje wraz dołączonymi dokumentami		

	Wojewódzkiego w Brnie)	potwierdzającymi darowanie kary oskarżonemu, co spowodowało zatarcie skazania z dniem 9 listopada 2013r. w swej treści na budzą żadnych wątpliwości co do treści i skutków prawnych	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Informacja Krajowego Rejestru Karnego	Dokument urzędowy, którego treść nie uwzględnia aktualnego statusu osoby wobec której Prezydent Republiki Czech darował wykonanie kary	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>Prokurator oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1.obrazę prawa materialnego w postaci art. 69 § 1 kk to jest orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania podczas, mimo uprzedniego skazania oskarżonego wyrokiem Sądu Republiki Czeskiej w Blansku z dnia 26 października 2011 roku o sygnaturze 1T 308/2011 na karę pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy, podczas gdy art. 69 § 1 kk zastrzega możliwość orzeczenia wymierzonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jedynie wobec sprawcy, który w okresie poprzedzającym popełnienie przestępstwa będącego przedmiotem wyroku nie był skazany na karę pozbawienia wolności,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
-------------	--	---	--	--

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia i mającymi wpływ na jego treść, polegających na przyjęciu w wydanym wyroku, że wobec oskarżonego zachodzą okoliczności pozytywnej prognozy kryminologicznej uzasadniające orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 (dziesięciu) w warunkach probacji, to jest z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 (trzech) lat i uznaniu, że jest to wystarczającym środkiem do realizacji celów prewencji indywidualnej wobec oskarżonego, podczas gdy ustalone w toku postępowania okoliczności popełnienia przypisanych mu czynów, w tym rodzaj motywacji oraz dane na temat jego wcześniejszej karalności prowadzą

	do wniosków przeciwnych.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Główny zarzut apelacji oskarżyciel publiczny oparł na informacji z Krajowego Rejestru Karnego, zgodnie z który A. C. był uprzednio, tj. w październiku 2011r. karany za przestępstwo na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Okoliczność ta z uwagi na obecne brzemienie art. 69§1 k.k., jak też treść danych z karty karnej, istotnie stanowiła o zaistnieniu przesłanki negatywnej dla warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w niniejszej sprawie. Jednakże zapisy karty karnej okazały się nieaktualne. Jak bowiem ustalił Sąd odwoławczy w oparciu o dokumenty pozyskane z Krajsky Soud w Brnie, skazanie przez</p>			

Okrasni Soud
Blansko z 26
października
2011r./(...)/ uległo
zatarciu z dniem 9
października 2013r.,
czego nie
odnotowano w
Krajowym Rejestrze
Karnym. Tym
samym zarzut
obrazy art. 69§1
k.k. okazał się
bezpodstawny.

Nietrafny także
okazał się zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych
odnośnie przyjęcia
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej w
stosunku do A.
C., który wszelko
uzasadniony został
poprzez odwołanie
do ustawowych
znamion
przypisanego mu
występku z art.
190a§1 k.k.
Apelujący zarzucił
bowiem Sądowi
meriti, iż nie
uwzględnił w jaki
rodzaj dobra
prawnego godził
oskarżony, a jego
działanie miało
charakter
uporczywy, a
dodatkowo, że nie
okazał skruchy ani
poczucia
niewłaściwości
swego zachowania
(k. 295v).

Wskazuje zatem Sąd ad quem, że gdyby Sąd a quo nie ustalił, że A. C. „uporczywie nękał” pokrzywdzoną, godząc w ten sposób w jej wolność od strachu i prawo do spokojnej egzystencji to niedopuszczalne by było uznanie sprawstwa i skazanie za ten czyn. Skoro więc nękanie w przypadku czynu przypisanego sprawcy musi być ocenione jako **uporczywe**, by stanowiło ustawowe znamię tego występkę, to niezbędne jest ustalenie, że trwało ono przez określony /dłuższy/ czas, było przy tym intensywne, nieustępliwe, a nawet natarczywe, czy wręcz obsesyjne i stałe, a także odbywało się wbrew woli pokrzywdzonej. Przestępstwo ma bowiem charakter wieloczynowy. Nie sposób zatem w tym, że oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu przypisanego upatrywać dodatkowej okoliczności, ocenianej jako negatywna pod

kątem
dopuszczalności
zastosowania środka
probacji.

Nie ma racji
skarżący i w tej
części, w której
wskazał na brak
skruchy i poczucia
niewłaściwości
swego zachowania.
Oskarżony ma wszak
prawo nie przyznać
się do sprawstwa,
to należy wykazać.
Także brak skruchy
nie stanowi
automatycznie
negatywnej
przesłanki dla
przyjęcia pozytywnej
prognozy
kryminologicznej.
Zauważyć wszak
trzeba, że A.
C., w związku z
wymierzeniem mu
kary pozbawienia
wolności, ma
świadomość tego, że
jeżeli nie zmieni
swego zachowania,
kara ta zostanie
zarządzona do
wykonania. Prymat
zatem stanowią tu
względy szczególnie
– prewencyjne,
które będą podlegać
weryfikacji w trakcie
okresu próby.
Przypomnieć przy
tym należy, że zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych /a taki
został podniesiony/
nie może ograniczać
się wyłącznie do
polemiki z ocenami

<p>dokonanymi przez sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego.</p> <p>W sytuacji kiedy apelujący nie wskazał żadnego konkretnego uchybienia /poza obrazą art. 69§1 k.k. co stanowiło odrębny zarzut/, a analiza akt sprawy, w tym pod kątem właściwości i warunków osobistych oskarżonego, nie wskazała na oczywisty brak podstaw, by taką pozytywną prognozę można było przyjąć w okolicznościach sprawy, także Sąd odwoławczy nie znalazł podstawy, by stanowisko to zanegować.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator oskarżonego wniosł o:</p> <p>1. uchylene pkt V i VI orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu za czyny z art. 190 a §</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>1 kk i art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz art. 190 § 1 kk, art. 245 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na zasadzie art.86 § 1 kk i art. 86 § 1 kk kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;</p> <p>2. zmianę pkt VII sentencji wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 41 a § 1 kk zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 50 metrów na okres 10 (dziesięciu) lat.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z przyczyn wskazany w sekcji 3.1 uzasadnienia wnioski oskarżyciela publicznego zawarte w pisemnej apelacji uznać należało za niezasadne, natomiast w zakresie zmodyfikowanych wniosków, które zgłoszone zostały na rozprawie odwoławczej w związku z treścią informacji uzyskanych z</p>			

<p>Republiki Czech odnośnie zatarcia skazania A. C., tut. Sąd przedstawi swe stanowisko w dalszej części uzasadnienia, tj. w sekcji 5.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1.obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk) tj. art. 7 kpk poprzez przeprowadzenie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego i uznanie, że oskarżony dopuścił się czynów opisanych w części wstępnej zaskarżonego wyroku a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków oskarżenia jest kategoryczny, spójny a jedynie obwiniony przyjął linię obrony i zaprzeczył swemu sprawstwu, gdy tymczasem analiza</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

zaoferowanego
materiału
dowodowego
znajdującego się
w aktach sprawy
jednoznacznie
wskazuje na głębokie
rozbieżności w
zeznaniach
świadków
oskarżenia w
zasadniczych
kwestiach co do
miejsca, czasu oraz
okoliczności czynów
objętych aktem
oskarżenia;

a) **obrazę
przepisów
postępowania,
która mogła mieć
wpływ na treść
orzeczenia (art
438 pkt 2 kpk) tj.
art. 7 kpk** poprzez
przeprowadzenie
dowolnej i
jednostronnej oceny
materiału
dowodowego w
sprawie
i uznanie za
niewiarygodne
wyjaśnień
oskarżonego w
zakresie, w jakim
kwestionował on
swoje sprawstwo
oraz
bezwartościowych i
nie mających
znaczenia zeznań
świadka obrony B.
G., co skutkowało
następnie
poczynieniem
nieprawidłowych
ustaleń faktycznych
w sprawie

i przypisaniem oskarżonemu winy, podczas gdy przy ocenie tych wyjaśnień poczynionych z uwzględnieniem zasad logiki, doświadczenia życiowego, a przede wszystkim kontekstu sytuacyjnego należałoby stwierdzić, że w istocie oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów;

b. **obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść tego orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk), tj. art. 7 kpk** poprzez przeprowadzenie dowolnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, z pominięciem zasad logiki, wnioskowania prawniczego i doświadczenia życiowego i uznanie za wiarygodne zeznań świadków: V. C. oraz M. W., E. M., M.S. opisujących przebieg zdarzeń objętych aktem oskarżenia, w konsekwencji czego, Sąd poczynił nieprawidłowe

	<p>ustalenia faktyczne i uznał oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów, podczas gdy zeznania świadków pozostają rozbieżne w kwestiach mających zasadnicze znaczenie dla ustalenia zaistnienia oraz przebiegu zdarzenia a nadto świadkowie pozostają ze sobą w stałych kontaktach towarzyskich, wielokrotnie rozmawiając ze sobą o sprawie, wobec czego nie można kategorycznie przyjąć, że ich zeznania są w pełni wiarygodne.</p> <p>Oraz odmówienie waloru wiarygodności i znaczenia zeznaniom świadka obrony mimo, iż pozostawały spójne i konsekwentne a także kompatybilne z zaferowanymi dowodami w postaci zdjęć i wydruków.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego jakkolwiek chybiona w zasadniczej swej</p>				

części, czyli. zarzutu
obrazy art. 7 k.p.k.
poprzez niewłaściwą
oceną
poszczególnych
dowodów, miała
jednakże ten skutek,
iż doprowadziła do
zmiany
zaskarżonego
wyroku na korzyść
oskarżonego w
zakresie czynu
zakwalifikowanego z
art. 245 k.k. i art.
288§1 k.k. w zw.
z art. 11§2 k.k.
Ocena zachowania
oskarżonego
przedstawiona przez
świadków, prowadzi
bowiem do wniosku,
że błędnie uznał
Sąd orzekający, iż
wyczerpał w ten
sposób ustawowe
znamiona występkę
z art. 245 k.k.

Konstatacja
powyższa nie
świadczy o trafności
twierdzeń apelującej
odnośnie tego, że
niewłaściwie, tj.
wbrew rzeczywistym
depozycjom
świadków, czy też
na skutek błędnej
oceny ich relacji, Sąd
I instancji naruszył
regulę swobodnej
oceny dowodów i
niewłaściwie ocenił
dowód z zeznań E.
M., czy wyjaśnień
oskarżonego.

Nie ulega bowiem
wątpliwości, że

przedmiotową wiadomość A. C. do E. M. wysłał, jednakże jej treść oceniać należało łącznie z poprzedzającą wiadomością tekstową, która również znajduje się w aktach sprawy (k. 60), która w zgoła odmiennym świetle aniżeli uczynił to Sąd meriti ukazuje intencje oskarżonego.

Wskazać zatem trzeba, że zgodnie z dyspozycją art. 245 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto m.in. groźbą bezprawną wywiera wpływ na świadka. Przepis art. 245 k.k. posługuje się znamionami groźby bezprawnej, co z kolei odsyła do definicji zawartej w art. 115§ 12 k.k. Tym samym „groźbą bezprawną” będzie zarówno groźba, o której mowa w art. 190§1 k.k., jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jak również rozgłoszenia

wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej, z zastrzeżeniem, że nie stanowi groźby zapowiedź spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem lub zachowaniem zagrożonym administracyjną karą pieniężną.

E. M. niewątpliwie status „świadka” miała, skoro w sprawie II K 867/19 Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, w takim charakterze miała zeznawać. Lecz z treści przedmiotowej wiadomości wysłanej przez oskarżonego do E. M. wprost wynika, że zapowiedział jej, iż „jeżeli kolejny raz będzie pani kłamała dla potrzeby violetty podam panią o składanie fałszywych zeznań” /pisownia oryginalna – k. 61/, zaś w poprzedzającym sms-ie zarzucał kobiecie, iż

pokrzywdzonej „naopowiadała kłamstwa”, związane z sytuacją o której miała zeznawać / k. 60/. W tych okolicznościach w żadnym razie nie można uznać, że A. C. posłużył się groźbą w rozumieniu kodeksu karnego, by wpłynąć na postawę kobiety jako świadka. Przepięstwo z art. 245 k.k. może być wszak popełnione wyłącznie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim, co oznacza, że podjęte przez sprawcę czynności wykonawcze (tu groźba) muszą być obliczone na osiągnięcie konkretnego celu, a jest nim uniemożliwienie, udaremnienie przedstawienia przez wymienione w tym przepisie osoby prawdy obiektywnej w postępowaniu. Treść wiadomości w żadnym razie nie wskazuje, by taka była intencja działania A. C.. Oskarżony zapowiadał możliwość podjęcia kroków prawnych w sytuacji, kiedy E. M. złoży nieprawdziwe zeznania. Nie jest to zatem „groźba

bezprawna”, o której mowa w art. 245 k.k. i to ta błędna ocena zachowania oskarżonego, które miało miejsce, stanowiła o konieczności zmiany wyroku w tej części poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonego znamion występku z art. 245 k.k., co miało wpływ nie tylko na ostateczny opis czynu, którego się dopuścił i jego kwalifikację prawną, ale również na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się na szkodę E. M. / uszkodzenia opony/ oraz jego winy.

Odnosząc się natomiast do zarzutów samej apelacji obrońcy, to wskazać w pierwszej kolejności należy, że do tego, by zarzut obrazy art. 7 k.p.k. mógł być skuteczny, należy rzeczowo wykazać, przy ocenie którego to konkretnie dowodu nie zostały uwzględnione zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy czy też doświadczenia

życiowego. Nie spełnia tego kryterium ogólnikowe odwołanie się do treści naruszonego – w ocenie apelującej – przepisu. Powszechnie wszak aprobowany jest pogląd, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 8 kwietnia 2022r. sygn. II AKa 224/21, Lex nr 3347800). Lektura uzasadnienia apelacji obrońcy wskazuje, iż – wbrew pozorom, zwłaszcza

w kontekście rzeczywistej treści poszczególnych dowodów - takie konkretne uchybienia, których miałby się dopuścić Sąd meriti, nie zostały zaprezentowane. Skarżąca w istocie polemizuje z Sądem, przedstawiając własną, subiektywną ocenę dowodów, opartą na ich wybiórczej prezentacji.

Konstruując apelację obrońca uznała bowiem, iż to wersja forsowana przez A. C. jest tą wiarygodną / wspierać ją ma relacja B. G. oraz np. zdjęcia i rachunki/, co ma prowadzić do wniosku, że zeznania pokrzywdzonej oraz świadków oskarżenia są nieprawdziwe i obliczone wyłącznie na „pogrążenie” oskarżonego, z którym V. C. jest skonfliktowana.

Pomija jednakże skarżąca to, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa stalkingu V. C. złożyła 16 czerwca 2020r. /k. 5 - 6/, czyli w czasie, kiedy toczyło się

uprzednio wszczęte postępowanie również dotyczące zachowań oskarżonego realizujących znamiona tego samego rodzajowo występku /wyrok w sprawie II K 867/19 wydany został 25 listopada 2021r. a uprawomocnił się 21 marca 2022r./. W takim zaś przypadku zawiadamiająca nie miała pewności czy jej uprzednio złożone zawiadomienie doprowadzi do uznania sprawstwa A. C. oraz jakiej treści rozstrzygnięcie zostanie wydane.

Wersja oskarżonego o „przypadkowości spotkań” z V. C. została obalona nie tylko depozycjami świadków wskazanych w apelacji, ale nadto danymi pochodzącymi od organów ścigania – Policji, której funkcjonariusze kontrolowali czy oskarżony przestrzega rygorów „izolacji domowej” związanej z epidemią Covid -19. Wskazuje zatem Sąd odwoławczy, iż np. 11 listopada 2020r. A. C. zamiast w

miejscu, które sam wskazał, tj. w Ś. przy ul. (...), był w B. na Osiedlu (...) /k.186/, zatem pod domem pokrzywdzonej.

Trudno dać wiarę, iż znalazł się tam przypadkowo, zwłaszcza, iż było to kolejne miejsce zamieszkania V. C., po tym kiedy w obawie przed oskarżonym, wyprowadziła się najpierw do syna do B., a później do swojej matki w Ś., czy w końcu do Ś.. W każdym z tych miejsc, gdzie zamieszkała pokrzywdzona, pojawiał się A. C., który nadto wypytywał jej znajome o aktualne miejsce zamieszkania byłej żony (vide relacja M. S., k. 263v). Trudno inaczej niżeli jako „śledzenie” ocenić takie zachowanie oskarżonego. W tym też kontekście należy potraktować opisywane przez świadków sytuacje, w których oskarżony przyjeżdżał czy to w pobliże miejsca pracy byłej żony, czy parkingu, gdzie zostawiała samochód służbowy. Nie były to zdarzenia ani przypadkowe, wręcz przeciwnie

świadczą one o rzeczywistej motywacji i celowym działaniu oskarżonego, obliczonym na uprzykrzeniu życia pokrzywdzonej i wywołaniu u niej poczucia zagrożenia. Przedłożone przez oskarżonego zdjęcia i rachunki z jego wspólnych z B. G. wyjazdów, nie podważają trafności wniosku, że śledził byłą żonę i jeździł za nią, co oceniane z uwzględnieniem całokształtu ujawnionych okoliczności w jakich miało to miejsce, uprawnia do twierdzenia, iż stanowiło to element nękania pokrzywdzonej.

Chybiona okazała się przy tym próba podważenia wiarygodności V. C. oraz M. W. (1)odnośnie zaistnienia zdarzenia z 10 czerwca 2020r., kiedy to A. C. zajechał drogę pokrzywdzonej i zmusił do zjechania na pobocze. Jakkolwiek istotnie relacje w/wym. osób złożone w toku przedmiotowego postępowania były niespójne w zakresie

tego kiedy dokładnie miało miejsce zdarzenia oraz gdzie, to jednakże nie można było pominąć tego, że V. C. złożyła zawiadomienie o zaistniałym zajściu bezpośrednio po tym fakcie, tj. 10 czerwca 2020r. Toczyło się wszak postępowanie przeciwko A. C. o to, że właśnie 10 czerwca 2020r. ok. godz. 8.00 w D. na łuku drogi (...) za miejscowością S., kierując samochodem K. (...) nr rej. (...) w kierunku Ś. zjechał na przeciwległy pas ruchu czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86§1 k.w. (sprawa o sygn. VI W Sądu Rejonowego w Świdnicy). Co istotne wyrokiem nakazowym z 20 grudnia 2021r. oskarżony został uznany winnym tego wykroczenia i ukarany za nie, a wyrok ten uprawomocnił się 29 marca 2022r. (wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy, sygn. akt IV Ka 180/22). Kwestię tę apelująca w ogóle pominęła.

W oparciu o ten prawomocny wyrok, a przede wszystkim materiał dowodowy zebrany w tej sprawie, nie sposób skutecznie twierdzić, iż A. C. został bezpodstawnie pomówiony przez osoby, które, kierując się uprzedzeniami wobec niego, postanowiły doprowadzić do jego skazania i na tej podstawie.

Wątpliwości odnośnie daty i rzeczywistego miejsca, gdzie zajechał drogę pokrzywdzonej i zmusił do zatrzymania się na poboczu, usunięte zostały przez Sąd orzekający, który skorygował opis czynu przypisanego wskazując prawidłową datę, a Sąd odwoławczy, weryfikując zaskarżony wyrok tej części, potwierdził, iż ustalenie w tej mierze jest oczywiście zasadne. Niemniej konieczne było także wskazanie rzeczywistego miejsca zdarzenia, czego Sąd I instancji nie uczynił i co stanowiło przedmiot

zmiany przez tut.
Sąd.

W tych
okolicznościach
podnoszone
wątpliwości
odnośnie tego kiedy
zawarta została
umowa pomiędzy
pokrzywdzoną o D.
W. o jej ochronę,
mają znacznie
marginalne.

Kluczowe jest
bowiem
stwierdzenie, iż
zdarzenia miało
miejsce, a w/wym.
osoby bezpośrednio
o jego zaistnieniu
zawiadomiły
uprawnionego do
ścigania sprawców
organy i w sposób
spójny opisały jego
przebieg.

W tych
okolicznościach,
kiedy uwzględni się,
że treść depozycji
M. S., E. M. oraz
D. W., a także
pośrednio A. B., w
których świadkowie
przedstawili
zachowania
oskarżonego,
obliczone na
uprzykrzenie życia
byłej żonie i
zastraszenie jej, jak
też dokuczenie i
zastraszenie tych,
którzy opowiedzieli
się za pokrzywdzoną
(zeznając przeciwko
oskarżonemu czy
to w sprawie

II K 867/19
czy w sprawie
o rozwód), to
nie sposób zasadnie
twierdzić, że ten
materiał dowodowy
nie zasługuje na
uwzględnienie, a
oparcie ustaleń
faktycznych na jego
podstawie stanowi
o naruszeniu zasady
swobodnej oceny
dowodów, co
miałoby
doprowadzić do
błędnych ustaleń
faktycznych.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącej zeznania
D. W. nie podważają
wiarygodności
relacji M. S.
co do tego, że
oskarżony śledził je
samochodem w P..

Świadek, zeznając
28 czerwca 2021r.
odwoływał się do
swych uprzednio
złożonych zeznań,
wskazując przy tym,
że „bardzo często
gdzieś w pobliżu
pokrzywdzonej /
oddane przez tut.
Sąd/ miał
samochód
oskarżonego”, zaś
odnośnie zdarzenia
przedstawionego
przez M. S.
stwierdził jedynie,
że takiego „nie
kojarzy” /k. 250v/.
Biorąc pod uwagę,
że dla M. S.

przedstawiane przez nią „spotkania” z oskarżonym były tak bardzo stresujące, to nie zaskakuje fakt, iż dokładnie zapamiętała ich przebieg, zaś dla D. W. były to sytuacje „zawodowe”, zatem nie wiążące się z takim emocjonalnym zaangażowaniem, co stanowi o wiarygodności jego postawy.

To, że oskarżony wyjeżdżał z B. G., czy też przedstawił jej własną wersję wydarzeń, nie może stanowić podstawy zakwestionowania relacji osób, które przedstawiły własne spostrzeżenia odnośnie zachowania oskarżonego i zachowań, które podejmował wobec pokrzywdzonej. W żadnym razie nie można zgodzić się z apelującą, że materiał dowodowy, stanowiący podstawę uznania sprawstwa, został błędnie oceniony, ponieważ Sąd I instancji dokonał „nadinterpretacji” i zlekceważył ujawnione wątpliwości (k. 324v). W świetle zgromadzonego

materiału dowodowego wersja oskarżonego jawi się jako nieprzekonująca, wręcz naiwna, obliczona przy tym na wy tłumaczenie tak częstych „spotkań” z byłą żoną.

Twierdzenie, że skoro V. C. nie podała konkretnych dat, kiedy oskarżony „spotkał się” z nią w Ś., B. czy D., czy też, że nie przedłożyła nagrań z kamery w jej samochodzie, to stanowić to winno o jej niewiarygodności, jest pozbawione racjonalnych podstaw.

Występek z art. 190a§1 k.k. popełnia wszak ten, kto uporczywie nęka inną osobę. O uporczywości świadczy zatem nie tylko częstotliwość oraz okres nękania, lecz przy tym ignorowanie przez sprawcę próśb, czy starań osoby pokrzywdzonej o zaprzestanie zachowań wzbudzających w niej poczucie zagrożenia lub naruszających jej prywatność. Co istotne, w tej

sprawie nie tylko sama pokrzywdzona domagała się od oskarżonego, by zaprzestał nękania jej poprzez śledzenie, nachodzenie w miejscu zamieszkania i pracy, ale nadto 12 lipca 2019r. wydane zostało postanowienie w sprawie II K 867/19, jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, mocą którego został nałożony na niego zakaz kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów za wyjątkiem rozpraw w Sądzie Okręgowym w Świdnicy w ramach postępowania rozwodowego (k. 83 akt II K 867/19). Te kwestie ocenić należy przez pryzmat aprobowanego także przez tut. Sąd poglądu, że o uporczywości można mówić dopiero od momentu, gdy pokrzywdzony stanowczo zażąda zaprzestania zachowań wyczerpujących znamię nękania (tak np. A. Zoll [w:] Kodeks karny. Część

szczególna, t. 2, Komentarz do art. 117–211a, red. W. Wróbel, A. Zoll, s. 592). Tym samym w omawianej sprawie zaistnienie i tej podstawy rzutującej na ocenę zachowania oskarżonego oraz jego odpowiedzialność karną nie może budzić żadnych wątpliwości.

Kiedy powiąże się relacje poszczególnych osób, obrazujące w jaki sposób zachowywał się oskarżonego od 12 lipca 2019r. i jakie w tym okresie podejmował działania, by V. C. „spotkać”, to także w ocenie tut. Sądu odwoławczego nie ma wątpliwości, iż było to zachowanie realizujące wszystkie ustawowe znamiona występkę z art. 190a§1 k.k. Biorąc zaś pod uwagę zdarzenie z 10 czerwca 2020r. zasadnie Sąd orzekający także jego charakter oraz wytworzone w ten sposób przez oskarżonego bezpośrednie zagrożenie utraty życia lub powstania ciężkiego uszczerbku

na zdrowiu, uwzględnił został w opisie czynu przypisanego A. C. oraz kwalifikacji prawnej, co przekonująco uzasadnił Sąd meriti w uzasadnieniu /k. 282v – sekcja 3.1 uzasadnienia/. Te ustalenia stanowią w efekcie także o tym, że wymierzenie kary pozbawienia wolności stanowi właściwą i adekwatną reakcję na zachowanie się oskarżonego.

Powyższe uprawnia także do uznania, iż dając wiarę M.S., zasadnie ustalił Sąd orzekający, że oskarżony jest sprawcą przestępstwa z art. 190§1 k.k. i właściwie kwestię tę ocenił, w tym także odnośnie wymierzonej kary.

Przedłożone z kolei przez E. M. dowody, świadczące o uszkodzeniu opony /k.56, 58-59/ wraz z jej zeznaniami ocenianymi łącznie z relacją V. C., jak też w powiązaniu z ujawnionymi wiadomościami tekstowymi, które oskarżony wysłał do świadka, które posądzał o

<p>stronniczość i wręcz zarzucał, że „nakłamała” na jego temat pokrzywdzonej, stanowią wystarczającą podstawę do tego, by uznać, iż to właśnie on zniszczył oponę w jej samochodzie.</p> <p>Reasumując zarzut, iż Sąd meriti wskutek naruszenia zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. błędnie uznał, iż A. C. jest sprawcą przypisanych mu czynów, okazał się bezpodstawny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego wniosła:</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z przyczyn wskazany powyżej wniosek o uniewinnienie oskarżonego uznać należy za chybiony (poza zmianą w zakresie</p>			

wyeliminowania znamion z art. 245 k.k., co zostało już omówione powyżej).		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Uznanie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie czynu z art. 190§1 k.k. opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku (pkt II) oraz orzeczenia o obowiązku poniesienia wydatków związanych z postępowaniem		

przed Sądem I instancji (pkt VIII)	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd meriti w oparciu o zeznania M.S. (1)są prawidłowe i jednoznacznie świadczą o tym, że A. C. wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 190§1 k.k. Zachowanie to nie mogło zostać objęte opisem czynu z art. 190a§1 k.k., ponieważ było nie tylko działaniem jednorazowym, a uporczywe nękanie polegało na podejmowaniu innych zachowań, które obliczone były na wywołanie poczucia zagrożenia u pokrzywdzonej. Wymierzona za przypisany czyn kar jest adekwatna do ustalonego stopnia społecznej szkodliwości i zawinienia sprawcy.</p> <p>Z kolei obciążenie oskarżonego wydatkami, które tymczasowo wyłożył Skarb Państwa wynika wprost z obowiązującej</p>	

zasady wyrażonej w art. 627 k.p.k.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>- w zakresie czynu z art. 190a§1 k.k. i art. 160§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. przypisanego w punkcie I doprecyzowane zostało miejsce, w którym oskarżony wytworzył stan bezpośredniego zagrożenia utraty życia lub powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej tj. wskazanie, iż miało to miejsce w D. na łuku drogi K-34 za miejscowością S. (pkt I.1);</p> <p>- w zakresie czynu przypisanego w punkcie III – wskutek wyeliminowania znamion występku z art. 245 k.k. A. C. uznany został za winnego tego, że 8 listopada 2020r. w O. zniszczył oponę o wartości 750 złotych w samochodzie marki H. (...) należącym</p>		

do E. M., tj. czynu z art. 288§1 k.k. i za to wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, co skutkowało koniecznością uchylecia rozstrzygnięć dotyczących kary łącznej obejmującej m.in. tę karę oraz orzeczeń związanych z karą łączną, tj. zastosowanych środków probacji i nałożonych obowiązków (pkt I.2.);

- wymierzenie oskarżonemu nowej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy (pkt I.3);

- zastosowanie środka probacji w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 2 lat i oddanie go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego (pkt I.4);

- orzeczenie środka karnego zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów przez okres 4 lat (pkt I.5).

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.2 niniejszego uzasadnienia Sąd odwoławczy zmienił wyrok Sądu orzekającego w zakresie opisu czynu przypisanego a zakwalifikowanego z art. 190a§1 k.k. i art. 160§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., ponieważ błędnie określił Sąd I instancji miejsce, w którym oskarżony 10 czerwca 2020r. wytworzył sytuację stanowiącą bezpośrednio zagrożenia dla życia i zdrowia pokrzywdzonej w rozumieniu art. 160§1 k.k., co w żaden sposób nie wpływało ani na ocenę stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, ani też zawinienia oskarżonego. W tym bowiem zakresie stanowisko Sądu orzekającego jest jedynie słuszne.</p> <p>Również z powodów, dla których uznał tut. Sąd, że błędnie ustalił Sąd meriti, iż A. C., wysyłając sms-a do E. M., wyczerpał znamiona występkę z art. 245</p>	

k.k. /vide sekcja 3.2 uzasadnienia/, nie negując przy tym prawidłowości ustaleń odnośnie zniszczenia opony w jej samochodzie, konieczne było dokonanie zmiany opisu czynu, które w rzeczywistości dopuścił się oskarżony, a który zakwalifikować należało z art. 288§1 k.k. Na tej też podstawie wymierzona została oskarżonemu kara pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony bowiem złośliwie, chcąc dokuczyć świadkowi, za to, że zeznawała przeciwko niemu, opowiedziała pokrzywdzonej o sytuacji, która w niekorzystnym świetle stawiała oskarżonego, a przy tym wiedział, iż ponownie wystąpi w tym charakterze w postępowaniu karnym, zdecydował się, by zniszczyć mienie kobiety. Zachowanie to nie znajduje żadnego usprawiedliwienia, a świadczy o determinacji oskarżonego w dążeniu do tego, by „odegrać się” na

byłej żonie i tych, którzy utrzymują z nią dobre relacje.

Zmiana w tym zakresie wiązała się z koniecznością uchylecia wyroku łącznego, obejmującego karę jednostkową 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania tej kary na okres 3 lat próby oraz oddania go w tym czasie pod dozór kuratora, jak też nałożenia na podstawie art. 72§1 pkt 7a kk. obowiązku powstrzymania się od kontaktowania z pokrzywdzoną i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów.

Wymierzając nową karę łączną obejmującą kary jednostkowe wymierzone w punktach I i III przez Sąd Rejonowy oraz 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną przez tut. Sąd odwoławczy za czyn z art. 288§1 k.k., Sąd ad quem miał na uwadze z jednej strony regulacje z

art. 85§1k.k. oraz art. 86§1 k.k., jak też cele kary łącznej, które winna spełnić wobec sprawcy. W ocenie tut. Sądu kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności stanowi będzie właściwą reakcję prawnokarną, z uwagi na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć wobec sprawcy, uwzględniając nadto więź czasową pomiędzy poszczególnymi przypisanymi mu występami, to wszystkich dopuścił się z uwagi na żywioną niechęć do byłej żony, która stanowiła „główny cel” jego działań. Z tych też powodów orzeczona została kara z zastosowaniem zasady asperacji.

Mając na uwadze to, że oskarżony w dacie popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów nie był karany na karę pozbawienia wolności /kwestia ta omówiona została w sekcji 3.1 uzasadnienia/, jak też warunki i właściwości osobiste ustalone prawidłowo

m.in. przez Sąd meriti, Sąd odwoławczy uznał, iż zachodzą podstawy do przyjęcia pozytywnej prognozy odnośnie przestrzegania przez A. C. zasad porządku prawnego w przyszłości, co w połączeniu z ustaleniem 2 – letniego okresu próby i oddaniem go w tym czasie pod dozór kuratora, pozwala na zweryfikowanie tej prognozy i kontrolę jego zachowania w tym czasie.

W ujawnionych okolicznościach, a przede wszystkim w związku nastawieniem oskarżonego wobec V. C., zasadnym jest orzeczenia wobec niego środka karnego – zakazu kontaktowania się z nią jak też zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów, co winno zapobiec podejmowaniu przez niego działań, które mogłyby wzbudzić u kobiety obawę i dezorganizować jej życie. Okres postulowany przez prokuratora – 10 lat – nie znajduje racjonalnego

<p>uzasadnienia, tym bardziej, że, jak wynika z akt sprawy, rozwód między stronami został orzeczony, majątek dorobkowy strony podzieliły, zatem nie ma już kwestii, które oskarżony mógłby wykorzystać jako pretekst do szukania kontaktu z byłą żoną.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Pkt III	Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, jak też brzmienie art. 636§1 i 2 k.p.k., jak też sytuację materialną i		

	<p>majątkową oskarżonego, Sąd odwoławczy obciążył A. C. obowiązkiem poniesienia kosztów sądowych, związanych z jego nieuwzględnioną apelacją, w tym, stosując art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 2 ust. 1 tej ustawy wymierzył oskarżonemu tut. Sąd jedną opłatę za całe postępowanie w tej sprawie w kwocie 180 złotych</p>
7. PODPIS	
SSO Adriana Skorupska SSO Agnieszka Połyniak SR del. do SO Sebastian Kowalski	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana